

Vse se bo zravnalo.

Bival v mladi sem prirodi,
Čuda božja občudával,
Mnogoličnost zrl povsodi
Pa najlepši red spoznaval;
Videl sem, da stvarstva dika
Slavno hvali Umetnika.

Videl v mladi sem naravi,
Da le sila premaguje,
Da nezmožnost v bran se stavi,
A močnejši nadvladuje;
Videl sem, da slednje bitje
Brani si obstoj in žitje.

V lozi drevjiče šibkejše
Zaduše stoletni hrasti;
Kjer zverjadi so močnejše,
Morajo slabotne pasti;
Tudi črv breznožni v prahu
Je pred drobno mravljo v strahu.

Pa sem mislil v svoji glavi:
Menda boj se tá bojuje
Le v nes pametni naravi,
Tega duh ne zasleduje —?
Menda ni i človek, kali,
Kot nes pametne živali —?

Mislil dolgo sem, ugibal
Najprej o osebi svoji;
V takih mislih sem se zibal,
In prikažejo se boji,
Mnogi se vzbudé spomini
O prestani bolečini.

Človek bitje proste volje,
Ki ga bistra pamet diči,
Tudi tá se z bratom kolje,
Kolje, da ga strè, uniči;
Brata davi brez ozira,
Veseli se, ko umira.

Trop oholih bogatinov
Nad sirotami se znaša;
Na grobovju rev, trpinov
Zreš bahača, velikaša;
Zlobec od krvi redi se,
Ki iz ran sirot kadi se.

Vskliknil sem ob tem prizori:
Kaj dopuščaš, Bog vesoljstva,
Da kriči: „Kdor more, móri!“
Glas prevzetnega oholstva —?
Bog, bo to tako ostalo —?
Ne, ne! vse se bo zravnalo.

Anton Hribar.

Končano je . . . !

Končano je . . . ! Na prsi glava kloni
V bolestih, mukah Mu neodoljivih. —
Končano je . . . ! Po nebu veter goni
Valove megel težkih, temno-sivih . . .
Nakrat potihnil šum je ljudstva, vpitje,
Vse gleda Nánj, ki tam na križ pribit je . . .

Končano je . . . ! Završen tvoj zločin je,
Nesrečno ljudstvo praočetov slavnih.
Pribit na križ sramotni Njega sin je,
Ki molil Ga očak je v dnevih davnih. —
Končano je . . . Prokletstvo neba ná-te!
Kaj zgražate se, kaj zdaj trepetate?

Končano je . . . ! Nebo temà zastira,
Opirajo se skalnati grobovi,
Iz smrtnega, stoletnega se mira
Bude pravičnih rešeni duhovi —
Čez goro se sprostira tmina mrka,
Na prsi plaho ljudstvo z grozo trka . . .

Končano je . . . Po križa trdem lesi
Na zemljo grešno kri spasenja teče . . .
Zlotvornih duhov truma, zdaj se tresi!
Kar v zlo bi bilo naj, nam vir je sreče! . . .
Sramotni križ nam zmage je znamenje,
Smrt Nazarejca — naše je življenje! . . .

Fr. Ks. Meško.